

Άρθρο 4: Το Νερό, Η Γη, ο Αέρας
Περιβάλλον-Πολιτιστική κληρονομιά-Ηθική δέσμευση
Θα υπάρξει μια ηθική τού μέλλοντος και της αλληλεγγύης;

«Το νερό, σταγόνα σταγόνα, τρυπά την πέτρα».

(Θεόκριτος, έλληνας ποιητής 315-250 π.Χ)

«Ει, εσύ!

Πλησίασε

Φανερώσου

Όπου κι αν βρίσκεσαι

Ξέρεις ότι πρέπει να συναντηθούμε κάτω απ' αυτό το δέντρο

Που δεν έχει καν φυτευτεί ακόμη».

(«Κάλεσμα σε όλες τις σιωπηλές μειονότητες» (1989) της αφροαμερικανής ποιήτριας Τζουν Τζόρνταν. Μια επαναστατική κραυγή ενάντια στην αποξένωση, μια ευθεία προτροπή προς όλους όσοι δεν έχουν το δικαίωμα τού λόγου, με σκοπό να βρουν μια συλλογική φωνή και να βγουν από τη μοναξιά τους για να ενωθούν, να συζητήσουν και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους) (Κούριερ, ΟΥΝΕΣΚΟ, Μάρτιος 1995)

Ο Άνθρωπος δημιουργός πολιτισμών. Ο Άνθρωπος καταστροφέας πολιτισμών. Ο Άνθρωπος εξαγνιστής υδάτων. Ο Άνθρωπος ρυπαντής υδάτων. Νερό και Πολιτισμός είναι τα δύο απαραίτητα στοιχεία κάθε ύπαρξης και κάθε εν δυνάμει ζωής.

Ο Άνθρωπος επέρριψε ευθύνες στη Φύση. Την ενοχοποίησε για τα δεινά που ο ίδιος προκάλεσε. Θέλησε να επιβληθεί και υποτίμησε το περιβάλλον. Αγνόησε την υπόσταση και την ουσία τής Ζωής και της Φύσης. Διακήρυξε το Καλό για να δημιουργήσει το Κακό. Η μανία του για μεγάλες προκλήσεις, προκλήσεις υψηλής τεχνολογίας και υψηλών κερδών μετατράπηκε σε υπέρτατο αριβισμό, σε υπέρτατο αμοραλισμό, σε καταστροφή των πολιτισμών. Επί αιώνες πολέμησε να ισχυροποιήσει την ταυτότητα και τον πολιτισμό του, ώστε να επιτύχει την περιβόητη διαχρονικότητα και ο ίδιος, με το πέρασμα των αιώνων, την κατέστρεψε με την αλαζονεία του, την κατάχρηση εξουσίας, τον εγωιστικό ατομισμό του. Την ταπεινώσε. Την προσέβαλε βάνουσα.

Λένε πως «το περιβάλλον καθορίζεται σε δεδομένο τόπο και σε δεδομένη χρονική στιγμή από τις υφιστάμενες φυσικές, κοινωνικές και πολιτιστικές αξίες, οι οποίες επηρεάζουν τη ζωή τού ανθρώπου και τις μελλοντικές γενιές. Δεν έχει να κάνει μόνο με το χώρο στον οποίο εξελίσσεται η ζωή, περιλαμβάνει επίσης τα ζωντανά όντα, τα αντικείμενα, το νερό, το έδαφος, τον αέρα, τις μεταξύ τους σχέσεις, καθώς επίσης και στοιχεία τόσο απροσδιόριστα όπως ο πολιτισμός».

Αποφασίζουν, λοιπόν, πολιτικοί, επιστήμονες, εφευρέτες τής προόδου, ιδεολόγοι, τεχνικοί τής σωτηρίας τού πλανήτη, γκλομπαλιστές και παγκοσμιοποιητές να συναντηθούν σε χιλιάδες συνέδρια στις τέσσερις άκρες τού πλανήτη για να συζητήσουν για το πώς θα ξανασχεδιάσουν το επαπειλούμενο και στα πρόθυρα της κατάρρευσης περιβάλλον. Σ' αυτές τις συνόδους κορυφής, όπως η Συνδιάσκεψη της Στοκχόλμης (1972), η Σύνοδος Κορυφής τού Ρίο ντε Τζανέιρο (1992), η Συνδιάσκεψη του Κιότο (1997), η Σύνοδος Κορυφής τού Γιοχάνεσμπουργκ (2002), καθώς και στις επόμενες, γίνεται λόγος για αντιμετώπιση με σεβασμό των προβλημάτων που απειλούν τη Γη, το Νερό και τον Αέρα και υπογράφονται διακρατικά σύμφωνα και συμφωνίες συνειδητοποίησης των κινδύνων. Οι ηθικοί και οι λάτρες τού πλανήτη υπογράφουν, οι ανήθικοι όχι. Ποιος θα νικήσει στο άκουσμα της κραυγής τής Μάνας Γης;

Η αξία τής Ζωής: μια απλή πρόκληση

Απομένει λοιπόν να πολεμήσουμε ενάντια στην μελαγχολία των μεγαλουπόλεων που παράγουν την ασχήμια, τη βρωμιά, την ηχορύπανση, την επιθετικότητα στα βλέμματα, τη στέρηση του χαμόγελου,

την έλλειψη επικοινωνίας, την αστική αδιαφορία, την πολιτική αλλαζονεία, τον καιροσκοπισμό, τον εγωισμό, την καταπίεση της δυσαρμονίας, την αντιπάθεια μεταξύ των ανθρώπων, τη μόλυνση των δικών μας δύστυχων και αντι-εκπολιτιστικών ανθρωπίνων αποβλήτων.

Ο συναγερμός έχει σημάνει εδώ και χρόνια. Οι κραυγές απελπισίας προστάζουν νέες αξίες ώστε να προβλέπουμε, να επιμορφώνουμε, να προλαμβάνουμε.

“Καί πάλι ή ίδια αλαζονεία:

τη ζωή σου σ’ άλλη ζωή να τη χαράξεις

όπως σαν θέλεις μέσα από την πέτρα

να βγάλεις το δικό σου άγαλμα

πιστεύοντας πως την ελευθερώνεις”. *Η πέτρα*, Τίτος Πατρίκιος.